

visse nærmere regler. Efter disse påhvilede oprindelig en væsentlig del af de samlede udgifter kommunerne, men efterhånden som kravene til nye udvidede beskyttelsesforanstaltninger i løbet af krigen forøgedes, og udgifterne voksede, overtog staten en stadig større del af udgifterne. De samlede udgifter til offentlige luftbeskyttelsesforanstaltninger androg under krigen ialt 218 mill. kr., hvoraf staten har afholdt 177 mill. kr. og kommunerne tilsammen ialt 41 mill. kr.

Da de civile beskyttelsesforanstaltninger ligesom de militære forsvarsforanstaltninger foretages i hele samfundets interesse, har man anset det for rigtigst, at størstedelen af udgifterne ved civilforsvaret bæres af staten. I overensstemmelse med udvalgets forslag har man endvidere ønsket fremtidig at drage en skarpere skillelinie end hidtil mellem statens og kommunernes økonomiske forpligtelser.

Det er derfor foreslået, at samtlige udgifter ved de under civilforsvarscheferne hørende foranstaltninger bæres af staten.

Med hensyn til de under civilforsvarskommissionerne sorterende foranstaltninger har man foreslået, at udgifterne til etablering og anskaffelser inden for sanitetstjenesten og gas- og fosfortjenesten, der ikke bygger på nogen fredsmæssig organisation, fuldt ud bæres af staten. Også udgifterne til beskyttelsesrum og til reservevandforsyningstjenesten, der ikke betegner en udbygning af bestående kommunale institutioner, foreslås afholdt fuldt ud af staten. De øvrige under civilforsvarskommissionerne henhørende foranstaltninger påhviler i princippet vedkommende kommuner, men der er foreslået åbnet mulighed for ydelse af tilskud fra staten til disse foranstaltninger. Efter lovforslagets § 28 bærer staten endvidere alle udgifter til aflønning af personale under civilforsvaret — herunder den kommunale hjælpetjeneste —, bortset fra kommunalt ansat personale, hvis funktioner helt eller delvis falder inden for deres normale tjenesteområde.

Til § 26.

I krigens begyndelse blev der på foranledning af sundhedsstyrelsen truffet en aftale mellem indenrigsministeriet og krigsministeriet om, at samtlige landets sygehuse ved mobilisering eller fuldt beredskab skal være indstillet på uden anden begrænsning end pladshensyn at modtage såvel civile som militære syge og sårede. Gennemførelsen af en sådan fællesordning

nødvendiggør en betydelig udvidelse af sygehusenes kapacitet.

I 1942 afgav et af indenrigsministeriet nedsat udvalg en betænkning indeholdende detaljerede forslag til en gennemførelse af denne ordning, men på grund af de særlige forhold under besættelsen blev ordningen kun gennemført for de dele, der ikke berørte samarbejdet med de militære værn.

Det må imidlertid anses for nødvendigt, at ordningen nu føres ud i livet, og det foreslås derfor, at sygehusene får pligt til at forberede og gennemføre sådanne foranstaltninger, at de er i stand til under krigsforhold efter foretagelse af de fornødne sikringsforanstaltninger at modtage og behandle syge og tilskadekomne fra de militære værn og civilbefolkningen samt at yde gensidig bistand og deltage i driften af hjælpesygehuse.

En gennemførelse af denne ordning vil medføre betydelige udgifter, der vil ligge langt udover, hvad der med rimelighed kan forlanges afholdt af sygehusene. Forslaget går derfor ud på, at udgifter til foranstaltninger, der efter pålæg af sundhedsstyrelsen eller chefen for civilforsvarsstyrelsen udelukkende træffes til gennemførelse af den omhandlede nyordning, afholdes af staten.

Det forudsættes herved, at specielle foranstaltninger vedrørende enkelte sygehuse så vidt muligt gøres til genstand for forhandling med vedkommende sygehusledelse.

Til § 27.

Afholdelse af øvelser — meldeøvelser, tjenestegrensøvelser eller samlede luftværnsøvelser — er efter de indvundne erfaringer af væsentlig betydning dels for indøvning af det overordnede personale såvel som af mandskabet, dels som middel til at afsløre fejl eller mangler ved organisationen. Der er derfor foreslået tilvejebragt klar hjemmel for civilforsvarets centralledelse til også i fredstid at kunne stille krav om afholdelse af øvelser med det lokale civilforsvar.

Til § 28.

Efter § 5 i lov nr. 336 af 25. juni 1940 afholdes samtlige udgifter til aflønning m. v. af CB-mandskabet af staten. Med udgangspunkt heri bestemte indenrigsministeriet senere, at samaritter, DKB'er og medlemmer af Dansk Luftværnsforenings frivillige reservekolonner, såfremt disse blev beordret til tjeneste under den offentlige luftbeskyttelse, kunne aflønnes efter samme regler som CB-mandskabet, og at udgifterne herved kunne afholdes af staten. For enkelte andre